

DANIEL TURCEA

EPIFANIA

cele din urmă poeme de dragoste creștină

În Ajunul Bunei Vestiri, 2004, Cristina-Lucia Turcea a donat Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Teofan manuscrisele tuturor scrierilor având un caracter religios semnate de fratele ei, Daniel-Ilie Turcea, precum și alte scrieri ale acestuia (acte, scrisori, desene originale, caiete cu însemnări, poezii dictate la spital, eseuri etc.), mărturisind că autorul *și-a iubit nelimitat confracții și a dorit ca poeziile lui să le fie călăuză spre mântuire*, rugând în același timp pe Bunul Dumnezeu să primească această donație ca pe o jertfă a poetului către Biserica dreptmăritoare creștină și către frații întru Hristos de pretutindeni (citate din **Actul de donație**)

Volumul de față este primul dintr-o serie **Daniel Turcea** care urmează a vedea lumina tiparului sub egida Editurii Doxologia a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei.

(Notă asupra ediției)

Coperta 4 - Autoportret Daniel Turcea – grafică

© DOXOLOGIA, 2011
ISBN 978-606-8117-98-0

DANIEL TURCEA

EPIFANIA

cele din urmă poeme de dragoste creștină

Ediție îngrijită de Lucia Turcea și Pr. Sever Negrescu

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Iași, 2011

Cuprins

Pr. Prof. Dumitru Stăniloae,

O poezie de fidelă redare și de profundă trăire
mistică a învățaturii creștine ortodoxe 11

PUTEREA DE A FI, DIN NOU, DE DUMNEZEU APROAPE

Poezia este slujire și jertfă	29
Desăvârșire	31
Izvorul	32
Netulburat	33
Puternic I	34
Înțelegere	35
Chemat	37
Ardere	38
Bucurie	39
Puternic II	40
Cerul este ascunsul natural al Logosului	42
Puterea de a fi din nou, de Dumnezeu, aproape	44
Adevăr	47
Iertare	49
Mărturisire	50

Muntele schimbării	51
Întoarcere	52
Înviere	53
Avva	55
O, strălucire, o, taină	56
Puritate	57
Cei ce se vor schimba	59
Lumea scăldată-n Lumină	61
Cerul	62
Lecția trezviei	64
Adevăr	66
Lumina Luminii negrăite	67
Zbor	68
Gând	69
Taină	70
Lumină din Lumină	71
Omul	72
Doar golul paginii rămas	73
Iulita	74
Trezvie	75
Dar și în arătarea negrăită	76
Policarp	77
Iubire	79
Clar	80
Smerit	81
Îmi ești frate	82

Unul	83
Treaz	84
Sebastian	85
Singurătate	86
Așa ai făcut trupul	87
Poemul înflorind lumină	88
O, pace	89
De nasc în om înțelesuri	90
Vinovat	91
Apostatul	92
La zidul Babilonului	93
Chemarea Fiului	96
Cuvântul mântuitor	97
Sufletul	98
Extaz	99
O cântare a treptelor	100

**NU-N ȚĂRÂNĂ ÎNVEȘMÂNTAT SE CUVINE
SĂ-NTÂMPIN ATÂTA IUBIRE**

Respirație	103
Mi-e dor de Tine, Doamne	107
Duhul Sfânt	109
Învierea	111
Întruparea	113
Moartea e o eroare	116
Neamul lui Cain, neobosit	117

Trăim acest veac	120
Mintea mea va fi mormântul lor	123
Trecătoare făgăduințe	124
Vina	125
Vasele Luminii	127
Bătrânul, om al blândețelor	128
Odihna	130
Tăcerea	131
Foc	132
Cerul pogrât pe pământ	133
Străin de mine	136
Anastasia, ziua	138
Chip al Ipostasului	141
Maica Biruinței	142
Veșnicile puteri	145
Roua	147
Liniște, început al izbăvirii	148
Adevărul ascuns	149
Act singular, etern	151
Fiii Luminii	155
Cuvântul	156
Lumina nevăzută	159
A privi-n adâncul apelor luminoase ale Treimii, precum Sfântul Simeon	160
Altar	166
Păstra lumea în El	167
Isihia	169

RUGĂCIUNI

Rugați-vă pentru mine	173
Despărțire	174
Iubirea ce se pogoară	175
Dorul	177
Soarele sufletului	178
Rugăciune I	180
Rugăciune II	181
Rugăciune III	182
Rugăciune IV	183
Rugăciune V	184
Rugăciune VI	185
Rugăciune VII	186
Mireasma viei vieți	187
Umbrește-mă cu harul Tău	188

CUGETĂRI

Din convorbirile cu Părintele Arsenie Papacioc

Iubirea	191
Căsătoria	192
Călugăria	192
Lacrimile	192
Vina	192
Despre sectanți	193

Daniel Turcea

Despre Camus	194
Bufonii	195
Despre Nietzsche	197
Ce gândeau grecii despre Divinitate	197
Cum gândesc alții despre Divinitate	198
Despre religiile asiatice și Creștinism	202

Din epistolele lui Ignatius

Eroare	207
Milostenia	207
Teologia	208
Crucea	209
Cuvântul	210

**PUTEREA DE A FI, DIN NOU,
DE DUMNEZEU APROAPE**

A fi în Treime, înseamnă a fi în iubire.

Sfântul Simeon Noul Teolog

POEZIA ESTE SLUJIRE ȘI JERTFĂ

Dar, comuniune, poezia e binecuvântare.

E jertfă. Jertfă de laudă adusă de inima-nge-nuncheată înaintea Tainei, a Iubirii, acel gust al eternității ce nu se poate stinge.

Descrierea adevărată a lumii – căci numai iubirea creează –, a sufletului, a Sacrului nu poate fi făcută decât prin versete: pentru toate sunt: măsură, ritm, proporție în taina ce le cuprinde. Dar cine poate fi atât de curat, atât de fără vină, încât să le vadă

așa cum sunt
natură și har?

De aceea, poetul se aduce pe sine ardere de tot.
Trupul să fie ca rugul aprins.

Cerurile, lucrurile sunt litere ale acestei veșnice,
sublime Cărți ce

descrie revărsarea Luminei,
negrăitei Lumini.

Frumusețea e ascunsă.
Arhetip. Căci ea, căci în esență,
Frumusețea și Adevărul sunt una, în lumină,
dar numai Harul ridică,
Până la acele Imnuri negrăite
din apropierea Slavei.
Adevărata poezie e gest sacru.
Iubire.

Taină.

Cuvintele însă sunt vase
pentru acea taină negrăită,
de care nu te poți apropia decât trăind-o
în desăvârșită Iubire.

DESĂVÂRȘIRE

Cel ce dăruiește e mai presus
decât simțirea, dăruind o altă
simțire, ca să vedem,
să auzim și să grăim,
afară
de lume, și de moarte, și de vreme,
prin toate simțurile, prea curat și clar
pe cât e cu puțință ochilor,
de taină,
și gândirii ca să vadă.
Părăsind vederea
și-a celor dinafară,
și-a celor cunoscute, și a sa
 intrând mereu adânc în neștiință
fără a se opri, fără să afle
decât mereu sporind lumina tainei
prea întunericul și prea lumina
ape numesc ce nu mai pot numi
lumină și adâncă scufundare
și nume dau
celor ce nu au
nume și asemănare, fiecărui
om, prea mistuind aprinde
în el un soare.

IZVORUL

Trupul și Sângele, Taina
să se facă izvor
îndumnezeind.
Lumina dinaintea Luminii
în trupul Său, în carnea Sa,
mai presus de iertare
și de dorință,
mai aproape ca sângele,
mai curat decât soarele – și numai ființă.
În trupul acesta numai rană
și întuneric,
înconjurat de metale,
urmat îndeaproape de moarte,
ce nici pe sine
nu se știe
și nu
s-a văzut.

Lumină mai presus de strălucire, vino, iartă,
rămâi în cortul meu,

deschide
cerul și ochiul
inimii.

NETULBURAT

Curată revărsare a slavei

Lumina.

Una fiind, toate le poate cuprinde.

Dar cine a privit

strălucirile sufletului negândite,

de vreme ce nimic

fără numai Dumnezeu și prin moarte

L-a prețuit

lumea, ca firul de praf aplecând cumpăna

ca roua dimineții ce se pogoară.

Cine plecând de la bunătățile văzute a-nțeles

bunătatea peste fire,

desfățați în frumusețe

i-au dat pietrei numele iluminării.

PUTERNIC I

Cum n-am trăit,

Cum nu pot spune

numai smerita cugetare
și darul lacrimii,
mângâietor,
cum doar blândeții se împarte
se poate face punte peste moarte,
peste lume,
mutând în mare întunecatul munte.

ÎNTELEGERE

Semnele aceluia ce o viață
se împotrivi cumplitei arșiți
mistuitoarea sete ce îl arde
din pântecul ce îl avea drept cer
și vreme
– și plângea cu ochii mamei –
mistuitoare, necuprinsă sete
și numai nemurirea neîncetată
iubirea, cum iubește Dumnezeu
mereu aproape, smerit în tot ce vede
și cum, în sine, mult ascuns
și încă
departe pururi, nicăieri, oriunde
cu bucurie și prea blând, ca nu,
orbindu-ne, să se arate
săracului,
pe care îl cunosc,
îi e adânc și pace și nu știe
și lui, cel fericit la chip,
umil,
ca cel din urmă, în uimire
de ce adânc de nesfârșite ape
prea luminoase, ca un întuneric

mulțimea vieții

uitând, pe toate să le afle
murindu-le, ca să le fie viu
orb firii oarbe
ca văzător al vieții

dar cum și când
și ce-nțeles noi nu
vedem decât, în ochii lui, străina
aprindere și cum
mereu iubind,
cum vindecă, cum iartă, cum învie.
Soarele, nevăzutul, luminând
întreg în cele ce se văd,
întreg în cele nevăzute,
prezent pretutindeni.

CHEMAT

nu din mulțimea stelelor, nici din tăcerea
lunară luminându-ne ca gheața, val ce se iscă
și-ntru uitări de nume
și de urme
început al risipirii
și privind
cât ochii pot să-ndure
încă acoperiți de solzi, trăite
faptele nopții când clădesc mormântul
propriei vieți acoperind
viața, Cuvintele
Singurului Soare
când
cele cinci porți ale simțurilor se-nchid, cetatea
e părăsită
când se deschide
singura ușă, în afară este, ca și cum
te-ai naște în plin soare.

ARDERE

de moarte și de viață, o sete
desăvârșirilor numai
miezul aprins
fructele
dumnezeieștii iubiri.

Trupul și Sângele
în temnița inimii mele, în sufletul încă întunecat
asemenea ierbii ce șovăie,
Focul acesta primindu-L

în afară, în adevăr, în Lumină.